

Al fons del corral de casa, on criaven amb la mare els animals domèstics, gallines, conills i alguns corders, s’hi havia construït un petit cobert amb materials peribles, una mena de refugi on ningú pertorbava la seva solitud d’eremita. La paret del fons està ocupada per una panòpia d’eines de diferents mides i utilitats que no desentonaria en un gran taller mecànic. No sé quin somni l’havia portat a atresorar aquest munt d’eines, disposades com les seccions d’instruments d’una orquestra, si ell en tenia prou amb un filferro i la seva navalleta de mànec d’os per apariar màquines, guarir animals i fabricar estris prodigiosos.

Quan es va jubilar de pastor —la mare, que sempre ha estat una experta a elaborar metàfores involuntàries, ho expressava de manera molt gràfica: “quan el teu pare va deixar el pal” — es va fer pescador. Es passava hores i hores a la sèquia de l’hort o als llacs artificials dels nous regadius del secà. Tot sol, com havia estat sempre. Un dia li vaig demanar per què no freqüentava el bar del poble o s’asseia al pedrís de la solana amb els altres jubilats; per què aquella insistència en la soledat. Va arronsar les espatlles i em va respondre que no suportava les converses buides, el soroll inútil, la simple presència de la gent. Només trobava a faltar la seva gossa.

Joan Peruga: *Alcanadre*, p. 11-12